

ct

Sado

de
Carles Armengol Gili

(fragmento)

DONA

De petites sempre teníem la mania de jugar a fet i amagar. (*Intenta mirar cap enrere a l'Interrogador, però aquest li prohibeix. Ella pren aire, i continua després de pensar-s'ho una estona.*) Una vegada jo em vaig amagar a l'armari de la mare, i ella, al descobrir-ho, em va tancar amb clau. Em va tancar durant hores... No sabia dir quantes, però va ser gairebé tota la tarda. Em va deixar que cridés, que plorés, que supliqués. Jo sentia que respirava darrera de la porta, sabia que era allà, escoltant i gaudint del meu patiment. (*Pausa.*) No em va obrir. Van haver de ser els pares els que em van treure d'allà dins, gairebé amb un atac de nervis.

INTERROGADOR

I ella què va fer al veure't?

DONA

Res.

INTERROGADOR

Res?

DONA

Em va mirar molt fixament, com si volgués dir-me alguna cosa. Havia vençut, havia demostrat qui podia més de les dues. I ho tornaria a demostrar, si era necessari.

INTERROGADOR

Li vas agafar por?

DONA

Sí. En aquella època, sí.

INTERROGADOR

I després?

DONA

Després ja no. La seva adolescència va ser tan terrible que la meva por es va transformar en pena.

INTERROGADOR

Li tens pena encara?

DONA

No ho sé.

INTERROGADOR

I ràbia?

DONA

No.

INTERROGADOR

Segur?

DONA

No.

INTERROGADOR

No li tens ràbia, o no estàs segura de tenir-ne?

(Ella calla. Ell passeja lentament i, de sobte, canvia de tema.)

INTERROGADOR

Parla'm d'ell.

DONA

Per què?

INTERROGADOR

Parla'm d'ell.

DONA

Està bé. Però no sé / què puc dir...

INTERROGADOR

Qualsevol cosa. Parla'm d'ell.

DONA

És un bon home. És el millor que puc dir d'ell.

INTERROGADOR

No és molt.

DONA

Jo crec que sí. Per a mi és important que sigui un bon home.

INTERROGADOR

No et crec.

DONA

És la veritat.

INTERROGADOR

No t'importa que sigui un bon home. Més aviat penso que et fot que ho sigui.

DONA
Estic dient la veritat.

INTERROGADOR
No li pots retreure res, i això et neguiteja.

DONA
No li haig de retreure res.

INTERROGADOR
I ell a tu?

(Silenci.)

INTERROGADOR
Calles?

DONA
No sé què dir.

INTERROGADOR
La veritat.

DONA
(La Dona s'aixeca, contrariada.) Quina veritat? La que vol sentir, oi? Només vol sentir-me a dir que sóc culpable, que tinc la culpa de tot el que va passar, de tot el que sóc, en el que m'he convertit...

(De cop, de la fosca, apareix quasi d'un bot el Col·laborador. La Dona ho nota, mentre parla, i s'incomoda. L'Interrogador li fa un senyal al Col·laborador perquè s'aturi.)

INTERROGADOR
No vull això.

DONA
Què vol, doncs?

INTERROGADOR
(Amb un gest, convida a la Dona a que torni a seure. Ella ho fa.) Que em diguis si ell té alguna cosa a retreure't.

DONA
Pregunti-li a ell.

INTERROGADOR
Després. No pateixis.

DONA
Vol dir / que...

INTERROGADOR
No vull dir res.

DONA
Què li han fet?

INTERROGADOR
Et pot retreure alguna cosa?

DONA
Segur que sí. Tots ens podem fer retrets, en qualsevol moment.

INTERROGADOR
Interessant.

DONA
Tinc set.

INTERROGADOR
Vols aigua?

DONA
Sí, si us plau.

INTERROGADOR
(Riu. El Col·laborador també riu.) Saps que no te'n donaré... almenys de moment.

DONA
I per què? Per què me la ofereix, doncs?

INTERROGADOR
No em tornis a preguntar res més. Tens prohibit fer-me cap pregunta. Ho saps, oi? *(La Dona no contesta.)* Ho saps? Contesta quan et preguntí.

DONA
Sí. Sí. Sí. Sí, ho sé.

INTERROGADOR
No m'agrada aquesta actitud.

DONA
Quina actitud?

INTERROGADOR

(Se la mira en silenci uns segons.) Faré veure que no he escoltat res.

(L'Interrogador es dirigeix cap al fons de l'escena i d'alguns dels mobles vells en treu un àlbum. El Col·laborador, mentrestant, s'ha assegut a sobre del bagul i ho contempla tot amb certa diversió.)

INTERROGADOR

(Donant-li l'àlbum a la Dona.) Et reconeixes?

DONA

Sí, sóc jo. Ja fa anys / d'aquesta foto...

INTERROGADOR

Amb qui estàs a la fotografia?

DONA

Amb amics. No sé... Amics d'aquell moment. No recordo els noms.

INTERROGADOR

No recordes els noms?

DONA

Ja fa molts anys d'això.

INTERROGADOR

No recordes els noms i els hi dius amics?

DONA

Aquell moment sí que ho eren... Bé, coneguts. Sí, eren més coneguts que amics. Vam fer un curset junts i vam quedar unes quantes vegades per prendre copes.

INTERROGADOR

No hi és ell?

DONA

No. A la foto no hi és.

INTERROGADOR

Però el vas conèixer a aquella època, no?

DONA

Sí, era d'aquesta mateixa colla... Ah, ja ho recordo. Ell va fer la foto. És per això que no hi surt.

INTERROGADOR

(Li gira full.) I aquesta?

DONA

No vull tornar a parlar d'ella. Avui no, si us plau.

INTERROGADOR

Qui és aquesta?

DON

La meva germana.

INTERROGADOR

Va ser abans del que / m'acabes d'explicar?

DONA

I tant! Aquesta foto és de quan encara anàvem a l'institut.

INTERROGADOR

Quina relació hi tenies en aquell moment?

DONA

Normal. No sé... Vivíem a casa dels pares.

INTERROGADOR

Els teus pares sabien el què hi havia entre vosaltres?

DONA

Però... Què hi havia? Què vol dir?

INTERROGADOR

No facis preguntes.

DONA

És que no entenc què / em vol preguntar.

INTERROGADOR

Sí que ho entens.

DONA

Vivíem juntes. Ens suportàvem.

INTERROGADOR

Mai us vau portar bé, no és cert? Sempre us vau odiar.

DONA

No és veritat.

INTERROGADOR

Vull saber si els vostres pares sabien que us odiàveu.

DONA

No ens odiàvem... Hi ha molts germans que... *(Silenci.)* És difícil d'expressar. Però no, crec que els pares no van saber mai de les nostres desavinences.

INTERROGADOR

(Somriu.) Desavinences?

(L'Interrogador li arrenca l'àlbum de les mans i el torna a desar. Es quedarà una estona a la part fosca de l'escenari, i el públic només veurà a la Dona i al Col·laborador, que segueix assegut al mateix lloc.)

DONA

No és obligatori que t'hagis de portar bé amb un germà. Ni tan sols que l'hagis d'estimar. És una imposició, i com a tal, te la pots saltar si ho creus convenient. *(Pausa.)* I jo crec que ho veia convenient, necessari. Era difícil conviure amb ella, i jo no ho vaig triar pas. No, no ho vaig triar pas. *(Pausa.)* Era una mala puta. Sempre ho va ser. No te'n podies refiar, i això és pitjor que conviure amb una serp, comprèn? La serp, a fi de comptes, la veus venir. Ja no te'n refies mai, perquè saps que el seu instint és el d'atacar-te. Però ella... Ella t'enganyava, et podia enganyar amb facilitat, amb molta facilitat. I quan t'havia convençut amb paraules amables, amb súpliques, amb quatre plors, quan veia que eres feble, quasi tan feble com ella, llavors te la fotia. I jo m'hi tornava, i ella en sortia perdent, però... Crec que li agradava. Sí, crec que li agradava. *(Silenci.)* Quan la vaig tancar... *(Dubta durant uns segons, però finalment continua.)* Quan la vaig tancar a l'armari va ser perquè volia veure-la patir, però quan els pares la van rescatar i ella es va calmar del tot, em va mirar... Em va mirar amb orgull, l'orgull d'haver vençut malgrat sortint-ne perdent. Era la mirada de la víctima. I jo no puc suportar les víctimes. *(Silenci.)* Tinc set. Doneu-me aigua, si us plau. *(Ningú es mou ni respon.)* Doneu-me aigua i seguiré parlant. Us prometo que seguiré parlant, però és que ara... Tinc la gola seca. Ja portem molt de temps. Necessito beure, si us plau...

(L'Interrogador surt de la foscor amb un got d'aigua. Avança molt lentament fins a ella, que ho intueix i calla. Quan és al costat, li posa el got a l'alçada de la cara i el reté durant uns segons. Ella tanca els ulls. Finalment, li atansa el got i ella veu amb desfici. Li torna el got. Llarg silenci.)

INTERROGADOR

Per què has mentit?

DONA

No ho sé.

INTERROGADOR

Per què has mentit?

DONA

Perquè he volgut. Perquè volia saber què pensaria de mi si jo em posava en el paper de víctima.

INTERROGADOR

Creus que la nena de l'armari era la víctima? O potser ho eres tu?

DONA
No ho sé.